

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 56 TFUE (art. 49 WE) — Przepisy krajowe przewidujące w celu ograniczenia gier hazardowych system zezwoleń na tworzenie kasyn, salonów gier i salonów gier bingo — Odmowa wydania zezwolenia na prowadzenie salonu gier z tego powodu, iż organizacja gier hazardowych w zamierzonym miejscu w istotny sposób narusza interesy mieszkańców i społeczności lokalnej

Sentencja

Artykuł 49 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu jednego z państw członkowskich takiemu jak sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, które przyznaje organom samorządu terytorialnego szeroki zakres swobodnego uznania poprzez zezwolenie im na odmowę zezwolenia na otwarcie kasyna, salonu gier lub salonu gier bingo na podstawie „istotnego zagrożenia dla interesów państwa i mieszkańców danego obszaru administracyjnego”, o ile owo uregulowanie rzeczywiście ma na celu zmniejszenie możliwości uczestniczenia w grach i ograniczenie działalności w tej dziedzinie w sposób spójny i systematyczny lub zapewnienie porządku społecznego oraz o ile wykonywanie swobodnego uznania przez właściwe organy następuje w sposób przejrzysty, umożliwiając kontrolę bezstronności postępowań w sprawie zezwolenia, co należy do oceny sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-307/12)

(2012/C 295/28)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, D. Düsterhaus, S. Petrova)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 40 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (¹), nie przyjmując przepisów prawnych i administracyjnych niezbędnych do tego, by doprowadzić jej prawo krajowe do zgodności z dyrektywą, lub w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji;

— nałożenie na Republikę Bułgarii na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE grzywny w wysokości 15 200,80 EUR dziennie

liczonej od dnia ogłoszenia rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu z powodu niewypełnienia obowiązku powiadomienia o środkach podjętych w celu doprowadzenia do zgodności jej prawa krajowego z dyrektywą 2008/98/WE;

— obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin przyjęcia środków transponujących dyrektywę upłynął w dniu 12 grudnia 2010 r.

(¹) Dz.U. L 312, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana (Włochy) w dniu 28 czerwca 2012 r. — Giuseppe Romeo przeciwko Regione Siciliana

(Sprawa C-313/12)

(2012/C 295/29)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Giuseppe Romeo

Strona pozwana: Regione Siciliana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy krajowego uregulowania, które w odniesieniu do wyłącznie wewnętrznych sytuacji odsyła do prawa europejskiego, sąd krajowy może interpretować i stosować przepisy i zasady tego prawa odstępując od nich lub stosując je nieprawidłowo w świetle ich wykładni przyjętej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości?
- 2) Czy w świetle art. 3. ustawy 241/1990 oraz art. 3 sycylijskiej ustawy regionalnej 10/1991, w związku z art. 1 ustawy 241/90, który zobowiązuje władze włoskie do stosowania zasad prawa Unii Europejskiej, zgodnie z obowiązkiem uzasadnienia aktów prawnych wydawanych przez administrację publiczną wynikającym z art. 296 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, interpretacja i stosowanie wyżej wymienionych przepisów krajowych, które wskazują, że prywatnoprawne akty administracji w dziedzinie świadczeń emerytalnych, czyli akty dotyczące praw podmiotowych, lecz związane, nie muszą być uzasadniane, jest zgodna z prawem Unii Europejskiej i czy taki przypadek stanowi naruszenie podstawowych wymogów proceduralnych decyzji administracyjnej?

3) Czy art. 21g ust. 2 akapit pierwszy ustawy 241/1990, w świetle jego wykładni dokonanej w orzecznictwie administracyjnym, w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia aktu administracyjnego, o którym mowa w art. 3 tej ustawy i sycylijskiej ustawy regionalnej 10/1991, w związku z obowiązkiem uzasadnienia aktów organów publicznych wskazanym w art. 296 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jest zgodny z art. 1 ustawy 241/1999, który zobowiązuje organy administracji do stosowania zasad prawa Unii Europejskiej, a w konsekwencji czy dopuszczalne i zgodne z prawem jest interpretowanie i stosowanie możliwości uzupełnienia przez organy administracji uzasadnienia decyzji administracyjnej w toku postępowania sądowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 29 czerwca 2012 r. — J. Sebastian Guevara Kamm przeciwko TAM Airlines S.A./TAM Linhas Aereas S.A.

(Sprawa C-316/12)

(2012/C 295/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J. Sebastian Guevara Kamm

Strona pozwana: TAM Airlines S.A./TAM Linhas Aereas S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 lit. j) rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾, mając na uwadze wymienione tam wyrażenie „racjonalnie uzasadniona”, należy interpretować w ten sposób, że „racjonalnie uzasadnione” mogą być tylko przyczyny związane z osobą pasażera, które stwarzają zagrożenie dla ruchu lotniczego lub bezpieczeństwa innych pasażerów lub naruszają inne, publiczne lub prywatne interesy, czy też „racjonalnie uzasadnione” mogą być również inne przyczyny niezwiązane z osobą pasażera, jak przykładowo w szczególności przypadki siły wyższej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 5 lipca 2012 r. — E.On Energy Trading SE przeciwko Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București — Serviciul de administrare a contribuabililor nerezidenți

(Sprawa C-323/12)

(2012/C 295/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E.On Energy Trading SE

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București – Serviciul de administrare a contribuabililor nerezidenți

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podatnik, który ma siedzibę główną w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rumunia i który ustanowił do celów VAT przedstawiciela podatkowego w Rumunii na podstawie przepisów prawa krajowego obowiązującego przed przystąpieniem Rumunii do Unii Europejskiej, może być uznawany za „podatnika niemającego siedziby na terytorium danego kraju” w rozumieniu art. 1 ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju? ⁽¹⁾
- 2) Czy przesłanka, że osoba prawna nie jest zarejestrowana do celów VAT, przewidziana w art. 147 ust. 1 lit. a) ustawy nr 571/2003 o cod fiscal, która transponuje przepisy dyrektywy, stanowi dodatkową przesłankę w stosunku do przesłanek uregulowanych wprost w art. 3 i 4 [ósmej dyrektywy] oraz czy, w przypadku odpowiedzi twierdzącej, taka przesłanka jest dopuszczalna w świetle art. 6 dyrektywy?
- 3) Czy przepisy art. 3 i 4 [ósmej dyrektywy] mogą mieć bezpośrednią skuteczność, to znaczy czy spełnienie przesłanek uregulowanych wprost w tych przepisach przyznaje osobie prawnej, która nie ma siedziby na terytorium Rumunii w rozumieniu art. 1, prawo do zwrotu VAT, niezależnie od formy przetransponowania tych przepisów do prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 331, s. 11.